

Søren Søndergaard (EL):

Det forstår jeg ikke rigtig. I sommeren 2002, hvor Statsadvokaten igangsætter sin undersøgelse, går jeg ud fra, at justitsministeren har undersøgt sagen, og så vidt jeg kan forstå, er alle de ting, der kom frem i forsommeren 2002, nøjagtig de samme ting, som nu senere er blevet gentaget; der er altså ikke kommet noget nyt frem. Og ministeren giver i sin besvarelse, da jeg spørger ministeren, hvad det er for noget nyt, der er kommet frem, heller ikke noget nyt.

Derfor undrer det mig meget, at man ikke i sommeren 2002 besluttede at lave den store undersøgelse og nedsætte en undersøgelseskommission. Der må være en eller anden grund til, at man ikke besluttede det dengang, når man så beslutter det nu. Ministeren siger: Jamen der er jo en hel masse fremtrædende personer, der er blevet inddraget. Men de var også inddraget dengang, og PET var også inddraget dengang. Det stod i alle aviserne. Den tidligere statsadvokat var inddraget. Der var ingen af dem, der er kommet med senere, som ikke var inddraget på det oprindelige tidspunkt, da sagen kom frem.

Så hvad er grunden til, at der skulle gå et år, før ministeren tager beslutningen om at lave en egentlig undersøgelseskommission? Hvorfor skulle der gå så lang tid?

Line Barfod (EL):

Jeg forstod ministerens svar sådan, at ministeren allerede sidste sommer havde overvejet, om der skulle nedsættes en undersøgelseskommission eller ej. Betyder det, at ministeren allerede sidste år var opmærksom på, at en statsadvokatundersøgelse ikke ville kunne omfatte bl.a. PET?

Kl. 15.50

Justitsministeren (Lene Espersen):

Nej, der må i hvert fald være et eller andet, som fru Line Barfod har misforstået.

Det, der er sagen, er, at Statsadvokaten for København sidste år, præcis den 23. maj 2002, af egen drift iværksatte en undersøgelse af Dan Lyngesagen i medfør af reglerne om politiklaggenævnsordningen i retsplejelovens kapitel 93 C.

Den undersøgelse blev ikke iværksat på initiativ fra Justitsministeriet, og den gav ikke Justitsministeriet anledning til overvejelser om undersøgelsens form. Det har jeg allerede svaret på én gang, og det gentager jeg selvfølgelig gerne igen.

Det, der så er sket, og det, der er sket her i løbet af foråret, er jo, at der er kommet en lang række oplysninger frem, som i hvert fald gjorde, at man skulle have en sikkerhed for, at en sådan undersøgelse ikke blev begrænset af, at der var dele, som man i dag ikke havde kompetence til at undersøge.

Her har jeg allerede over for hr. Søren Søndergaard nævnt, at man selvfølgelig kunne have overdraget tilsynskompetence fra Rigsadvokaten til Statsadvokaten for Sjælland, i forhold til Statsadvokaten for Sjælland, og man kunne have overdraget kompetence fra Justitsministeriet i forhold til PET og Rigsadvokaten.

Det vil altså sige, at man skulle ud i en lang, kunstig øvelse for ligesom at sikre sig, at undersøgelsen kom grundigt og dybtgående ned i sagen, som det var i alles interesse. Min holdning og regeringens holdning har været meget klar: Alt i Dan Lyngesagen skal undersøges til bunds.

Det andet hensyn, der gjorde sig gældende, var jo, at der var en lang række ledende personer, som i dag sidder og har fremtrædende stillinger, som ville blive inddraget i de her undersøgelser. Der fandt jeg altså, at det klogeste for at have det rene snit var at lave en undersøgelseskommission.

Men der er ingen grund til overhovedet at sætte spørgsmålstegn ved eller så tvivl om, hvem det var, der i sin tid indledte den her undersøgelse. Det var ikke Justitsministeriet. Det var Statsadvokaten, der på eget initiativ og i forhold til politiklaggenævnsordningen iværksatte den her undersøgelse.

Det er på et meget, meget senere tidspunkt, at jeg som justitsminister har måttet, om man så må sige, forholde mig til sagen og sige, at jeg var nervøs for, at det ville ende med en grundig undersøgelse, men ikke en undersøgelse, der belyste alle forhold i sagen. Derfor syntes jeg, at det rigtige var at skære igennem og sige: Jamen så laver vi en undersøgelseskommission, så alt bliver belyst én gang for alle.

Søren Søndergaard (EL):

Ministeren har fuldstændig ret i, at Statsadvokaten lavede sin undersøgelse på eget initiativ. Det, der er det interessante, er, hvordan ministeren reagerede på det, og ministeren reagerede altså overhovedet ikke før et år efter, hvor man så besluttede at lave en dommerundersøgelse.

Så er spørgsmålet: Hvorfor gik der et år? Før en undersøgelseskommission går der et år, og så